

λάσπη

λάσπη, η, ουσ. [<μσν. λάσπη], η λάσπη. **1.** (υποτιμητικά) οτιδήποτε μοιάζει με λάσπη, η πολτώδης μάζα: «έγινε λάσπη το φαγητό». **2.** άτομο χωρίς την παραμικρή ενεργητικότητα: «πολύ λάσπη ο τάδε που μου σύστησες!». **3.** κατάσταση ηθικής κατάρπτωσης, ο ηθικός βόρβορος, ο ηθικός βούρκος: «δεν ακούει τις συμβουλές κανενός, γιατί έχει μάθει στη λάσπη». **4.** η βρομερή κατηγορία, η συκοφαντία: «λάσπη από δω, λάσπη από κει, κοντεύει να τρελαθεί ο άνθρωπος!». (Ακολουθούν 18 φρ.)·

- *απ' τον καιρό που βγήκαν οι λάσπες*, βλ. λ. *καιρός*·

- *βγαίνω απ' τη λάσπη*, **α.** αποκτώ ξανά την οικονομική μου ευρωστία, ξελασπώνω: «έπεσε έξω στην πρώτη του δουλειά, αλλά δούλεψε σαν τον είλωτα και κατάφερε να βγει απ' τη λάσπη». **β.** συνέρχομαι από τις καταχρήσεις, εγκαταλείπω τη βρόμικη, τη διεφθαρμένη ζωή: «ήταν χρόνια στην πρέζα, αλλά τα κατάφερε και βγήκε απ' τη λάσπη»·

- *γίνομαι λάσπη*, μεθώ υπερβολικά από ποτό ή ναρκωτικό, δεν ξέρω τι μου γίνεται από το μεθύσι: «πήγαμε να πιούμε κάνα δυο ποτηράκια και στο τέλος γίναμε λάσπη». Για συνών. βλ. φρ. *γίνομαι φέσι*, λ. *φέσι*·

- *έγινε λάσπη η δουλειά ή η δουλειά έγινε λάσπη*, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- *είμαι λάσπη*, είμαι πολύ μεθυσμένος από ποτό ή ναρκωτικό, δεν ξέρω τι μου γίνεται από το μεθύσι: «θέλω να με πας μέχρι το σπίτι, γιατί ήπια αρκετά και είμαι λάσπη». Για συνών. βλ. φρ. *γίνομαι φέσι*, λ. *φέσι*·

- *έκανα λάσπη τη δουλειά*, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- *κόβω λάσπη ή το κόβω λάσπη*, εξαφανίζομαι από ένα μέρος τρέχοντας, αποχωρώ από κάπου γρήγορα, γιατί προμηνύεται κάποιο κακό: «μόλις τον είδα να στρίβει απ' τη γωνία, το έκοψα λάσπη, γιατί του χρωστάω ένα σωρό λεφτά || κατάλαβα νωρίς ότι είναι σκέτη απάτη η δουλειά κι έκοψα λάσπη»·

- *κόβε λάσπη! ή κόψε λάσπη!* (απειλητικά ή προειδοποιητικά) φύγε, απομακρύνσου, γιατί προμηνύεται κάποιο κακό: «κόψε λάσπη, γιατί, απ' ό,τι βλέπω, θ' αγριέψουν τα πράγματα!»·

- *κυλίστηκε σαν γουρούνι στη λάσπη ή κυλίστηκε σαν το γουρούνι στη λάσπη*, βλ. λ. [γουρούνι](#)·

- *κυλώ στη λάσπη ή κυλιέμαι στη λάσπη*, διαφθείρομαι εντελώς, ξεπέφτω στην έσχατη διαφθορά: «ήταν καλό παιδί, αλλά έμπλεξε με κακές παρέες και κύλησε στη λάσπη || έμπλεξε με τους ναρκομανείς και κυλίστηκε στη λάσπη»·

- *όποιος δε βλέπει πού πατεί, στις λάσπες θε να πέσει*, όποιος δεν προσέχει τις συναναστροφές του, τις ενέργειές του, βγαίνει συνήθως ζημιωμένος. Συνών. *όποιος τη νύχτα περπατεί, κάτουρα και σκατά πατεί*·

- *όταν ξεραθεί η λάσπη θα πέσει*, με την πάροδο του χρόνου θα αποκαλυφθεί η συκοφαντία και θα αποδοθεί δικαιοσύνη: «θ' αντέξω σ' όλες τις κατηγορίες που μου αποδίδουν, γιατί όταν ξεραθεί η λάσπη θα πέσει»·

- *πετώ λάσπη*, βλ. φρ. *ρίχνω λάσπη*·

- *πόλεμος λάσπης*, βλ. λ. [πόλεμος](#)·

- *ρίχνω λάσπη*, κατηγορώ, συκοφαντώ κάποιον χωρίς να έχει κάνει κάτι κακό, αλλά μόνο και μόνο για να του σπιλώσω, λασπολογώ: «οι πολιτικοί αντίπαλοι ρίχνουν συνεχώς λάσπη ο ένας στον άλλον»·

- *ρίχνω λάσπη στον ανεμιστήρα*, βλ. λ. [ανεμιστήρας](#)·

- *τον κάνω λάσπη*, τον μεθώ υπερβολικά με ποτό ή ναρκωτικό, τον κάνω να μην ξέρει τι του γίνεται από το

μεθύσι: «έλεγε πως ήταν γερό ποτήρι, αλλά, όταν καθίσαμε να πιούμε, τον έκανα λάσπη». Για συνών. βλ. φρ. του κάνω φέσι, λ. φέσι·

- του κάνει πόλεμο λάσπης, βλ. λ. [πόλεμος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας